

ciprian vestemear
cuvântul
sculptează

e s e u - l i t e r a t u r ă r e l i g i o a s ă

CIPRIAN VESTEMEAN

CUVÂNTUL SCULPTEAZĂ

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-664-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

O MICĂ INVITAȚIE	2
AIÔN, CHRONOS, KAIROS	4
ELIXIRUL BUNĂȚĂȚII.....	26
EROUL DIN TINE.....	28
LACRIMOSA.....	33
ÎNMORMÂNTAREA LUMII	41
PLĂCERE TRECĂTOARE: PĂCATUL... DEȘERTĂCIUNE.....	45
BOALA UN RĂU NECESAR SAU O BINECUVÂNTARE?	52
UN PUNCT FINAL MOARTEA?.....	59
UN UMIL SFAT DE S.F. BINECUVÂNTAT!.....	66

Dedic această carte
întregii omeniri,
căci pe toți vreau să vă văd
modele și sfinți!
Spre Paradis! Nici o excepție...

O MICĂ INVITAȚIE

Istoria lumii se scrie cu sau fără tine! Dar ce ar fi ca tu să schimbi istoria timpului tău, să rămâi mereu în istoria tuturor, să depășești istoria ca model... devenind un SFÂNT?

Mi-am făcut un mic inventar cu suflete, pare bizar, însă doream acest lucru deoarece sunt conștient că toți am fost chemați la sfințenie, la o trăire superioară aceleia ce a devenit model pentru cei mai mulți din societatea contemporană. Am fost creați de Dumnezeu din iubire pentru Iubire, chemați fiind la a primi Împărăția cerurilor... și sunt surprins... nu te am în lista mea, dar aș vrea să te adaug...

Poate că te-ai obișnuit prea mult cu lumea, cu lucrurile din ea și mi-ai spune să mai aștept, poate ai o persoană iubită (?!), un post bine plătit și nu-ți poți face timp pentru lucruri ce nu te preocupă acum, te uiți în față și îți spui că mai ai suficientă vreme să te întorci de pe calea plăcerilor deșarte, te simți bine așadar și mă rogi să o las mai „moale” deocamdată, cel puțin un timp. În ultimă instanță de ce m-ai asculta pe mine, de ce ai trăi o viață ca a mea cu principii ce ți-ar îngreuna satisfacerea dorințelor, ți-ar umbri „fericirea” și te-ar „paraliza” într-o lume fără distracție ca, „colac peste pupăză”, urmând aceste norme să intri chiar în conflict cu societatea și atunci?... adio plăceri mercantile... Dar nu e așa, vei vedea că fericirea nu are preț pentru a o cumpăra și că nu se găsește decât la izvorul legii lui Dumnezeu! Acolo să-ți potolești și tu setea spre bucuria ta!

Iubite frate, am simțit potrivit ca acum înainte de plecarea pe drumul tău spre cine știe ce meleaguri, să fac câțiva pași cu tine, să ne apropiem sufletele unul de altul căci iată îți scriu din inimă către inima ta ce clocotește, acum în plină tinerețe, prinsă între dorințe și vise... unele înălțătoare, altele, cu durere în suflet scriu, pline de venin și vrednice de disprețul unui creștin autentic.

Mă vei întreba poate ce am eu cu tine, cu „viața ta”, de ce atentez la libertatea ta?! Însă mă întreb ce fel de libertate trăiești, dacă este ceea ce ar trebui să fie sau dacă nu cumva ai devenit un „cal de bătaie”, un „clown” de pe spatele căruia alții profită din plin și-și îndeasă banii tăi în buzunarele lor avare. Pentru ei „clientul” este preferat până când nu mai are ce da și atunci devine un „muritor de foame” care nu are ce căuta în preajma lor... „Fiul risipitor” îți spune ceva?

Bine... ce ar fi să dialogăm? Să vedem dacă merită cu adevărat să trăim și pentru ce, dacă mai are rost să facem ceva pentru ceilalți și pentru această lume aflată pe punctul de autodistrugere cu un mic (sau mare?!), efort din partea noastră, a acelora ce-i respirăm oxigenul, ori dacă merită să mai trăim după niște norme sau să ne comportăm ca niște sălbatici... mai merită sau nu vre-un efort?!

Dacă ai destul curaj și răbdare să te confrunți cu supranaturalul, să vezi opusul unei vieți deșarte, dezordonate și dezorientate, să cunoști o parte din adevăratele valori... atunci te invit să răsfoiești cu atenție această umilă carte, să o aprofundezi și chiar să tragi concluzii, dacă greșesc, te rog să mă corectezi, nu mă voi supăra, însă dacă am dreptate, de ce nu a-i pune în practică cuprinsul ei?

Am învățat de la viață un lucru important, că e înțelept cu adevărat acela ce învață din greșelile altora pentru a nu le repeta și el riscând să trăiască aceeași durere și întristare.

Succes la lectură și decriptat... dacă ai curaj! Iar după, dacă ți-a fost de folos, nu irosi timpul și o dă și altuia, poate în lume va mai naște o lumină...

Deci... ce-ți mai rămâne?... Înainte marș cu dreptul... spre omul cel nou!

O poveste scurtă înainte...

A fost odată...

A trăit și a vrut să trăiască și după moarte fericit Atunci a ales drumul sfințeniei Povestea continuă (sau ar trebui) cu noi... Sfârșitul povestirii nu a fost găsit niciodată... Fiindcă nu există unul!

Povestea trebuie continuată de fiecare dintre noi!...

AIÓN, CHRONOS, KAIROS

Iată suflete cum timpul trece și împreună cu el noi „curgem” încet-încet spre veșnicie... așadar, fă din timpul tău un timp de har.

Mă amuză fuga lui Chronos! Te trezești, iar dacă nu ești organizat, vezi spre stupoarea ta că a mai trecut o zi, lună, un an fără a te aștepta și pe tine!

Bucurie că a mai trecut un an, dar din timpul cui a trecut? Să analizăm timpul ca să nu pierdem vremea, pe noi.

La început doar Dumnezeu, care este din veșnicie, știe ce era, dar în nici un caz ceva... căci dacă Lui i-ar fi plăcut acel „ceva” nu ar fi început să creeze. Unii susțin că toate s-au făcut de la sine și că nu ar fi existat un „prim motor”: Dumnezeu. Să fie oare chiar așa?!? Să vedem!

Oamenii se întreabă firesc și azi dacă Universul a avut un început și dacă va avea sfârșit... de unde a plecat și înspre ce se îndreaptă tot ceea ce există, și în ce se va sfârși, cum? Dacă există Dumnezeu, de când există? De ce? Cum ți-a dat naștere? Este veșnic? De ce a creat ceea ce există? Ce făcea înainte de a crea Universul? Apropo, la această ultimă întrebare gurile rele au răspuns mai mult în glumă că pregătea Iadul pentru cei prea curioși!

Din vremi întunecate până în cele mai seci din zilele noastre s-a încercat eliminarea așa numitului „motor” pentru a se demonstra existența unei alte energii universale generate de la sine și de la care a plecat totul... Ne adresăm totuși întrebări: Cum? Când? Din ce? De ce? Pentru ce? S-a ajuns la ceea ce vedem azi! Practic, nu se poate demonstra; aproximativ toate teoriile de până acum sunt relative având multe lacune cu alte întrebări, de aceea știința la astfel de întrebări se cam „bâlbâie”, „ridica din umeri” și chiar ne spune iritată: - Credeți ce vreți, noi mai căutăm... Așa se întâmplă că apar articole și cărți interesante, spun multe, ceva și tac...

Însă în concurență cu tot ce pare a fi numit rațional și explicabil în știință, vine o teorie ce este logică (pentru unii nu!), bazată pe argumente, declarată fiind autentică (contestată de alții!), teoria numită Creționism, care ne lămurește susținând că Autorul fidel a tot ceea ce există este însuși Dumnezeu ce ni s-a revelat în paginile Sfintei Scripturi: Biblia. Îi spunem sfântă pentru că provine de la Cel ce este sfânt și a dictat gândurile Sale prin Spiritul Sfânt acelor oameni ce au fost

¹ Conform teoriei, acceptate în mare parte de oamenii de știință, a preotului catolic Georges Henri Joseph Édouard Lemaître, Big Bang, marea explozie a Oului cosmic ce a avut loc acum aproximativ 15 miliarde de ani a dus la evoluția și expansiunea Universului. Dar trebuie avut în vedere un fapt clar, chiar și dacă acest lucru nu ne este revelat prin intermediul Sfintelor Scripturi, numai Dumnezeu putea fi Creatorul acestei „mingi galactice” și doar El ar fi putut provoca explozia ce a dus la nașterea a tot ceea ce vedem pe cerul nopții când Luna ne zâmbeste.

² Oamenii de știință vorbesc în acest caz de un posibil scenariu, reversul nașterii, prin prisma unui Big Cunch, o mare implozie, moment în care tot spațiul și materia vor colapsa pentru a forma o singularitate precum era la început, înainte de Marea explozie.

chemați și binecuvântați să scrie pentru bucuria și fericirea noastră. Așadar această teorie preluată din Biblie are la bază ideea că există o ființă superioară nouă din toate punctele de vedere și că EL (Dumnezeu Întreit) s-a îngrijit de tot. Aceasta este teza Creștinismului și nu numai, aproape toate cărțile antice cu referire la zeități, cult și adoratorii lor, susțin că există „Ceva” superior care a creat tot ce ne înconjoară, dar mai presus de toate, pe om. E adevărat că cei din vechime erau mai „fricoși” din fire și atunci se apucau să-și imagineze, și apoi sculptând sau desenând, să venereze tot soiul de zeități. De aici și teoria „inventării lui Dumnezeu de către mintea umană”. Aici aș insista pe o idee! Cu toate acestea omul credincios se simte fericit chiar dacă „l-a inventat» pe Dumnezeu. Ai spune că este autostimulare, dar totuși de ce nu e fericit un om ce își permite tot, la el nu putem vorbi de autostimulare? Și totuși nu dobândește o fericire rodnică. Așa că nu numai că Domnul există și s-a revelat nouă, a coborât printre oameni și s-a „făcut ca unul dintre noi», ci mai mult, ne dăruiește toate cele necesare vieții trupesti și sufletești, Fiul Lui a obținut prin Cruce mântuirea noastră, iar cei care se încred în El vor fi fericiți perpetuu³.

Tot așa, dacă vorbim de oamenii din trecut, constatăm faptul că ei, la început credeau că pământul e plat (pătrat, într-un glob etc.), că stă pe niște stâlpi sau elefanți giganti, care dacă s-ar întâmpla să se miște, atunci toți ar fi avut de suferit, ca să nu mai vorbim de frica să nu cadă cerul peste ei. Azi, datorită tehnicii la care am ajuns, începem să râdem la asemenea afirmații și ni se par a fi prostești, nu mai credem așa ceva... meditez că la fel gândesc și oamenii de astăzi cu referire la neexistența lui Dumnezeu, ca acei primitivi, pentru că încă nu și-au deschis inima suficient pentru a-L primi și pentru că știința nu a confirmat asta încă! Dar oare chiar așa să fie? Să reluăm firul...

Dragul meu, așadar conform primei cărți din Biblie: Geneza sau Facerea, Elohim⁴ a creat în șase zile⁵ o parte din tot ceea ce (mai) există azi, iar în a șaptea zi s-a odihnit. Mai întâi de toate însă a creat îngerii, ce la început erau cu toții buni... dar se pare că nu tuturor le convenea lumina... Mai

³ Tot apropiată de ideea aceasta mai apare o teorie amuzantă, sumbră, aceea a morții lui Dumnezeu, conform căreia El nu mai există și de aceea s-a ajuns la haosul prezent. Însă trebuie să reții că Dumnezeu a intervenit în istoria omenirii de multe ori, dar mulți nu au știut aprecia asta, așadar haosul la care s-a ajuns în prezent este de fapt consecința neascultării noastre față de El. Fi sigur că există și că într-o zi te vei convinge de acest fapt, fie chiar și dacă nu vei vrea să admiti asta.

⁴ Primele cuvinte din Cartea Facerii în original (ebraică) sunt: „Bereschit bara Elohim” care în traducerea clasică este: „La început Dumnezeu” cu toate că mot-à-mot se traduce: „La început Dumnezeu, astfel că din primul verset al Sfintei Scripturi, respectiv Facere I, I, se vorbește de Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Spirit.

⁵ Cu toate că la Dumnezeu nu există în timp și spațiu, nefiind limitat de acestea, în acest caz ne putem gândi la câteva posibilități logice: ori Dumnezeu, care are o putere nebănuită de mare chiar a realizat actul creației în decursul celor 24 de ore ale unei zile (care este o invenție omenească! reține); ori ziua în acele timpuri putea dura mult mai mult decât ne este cunoscut. Aici putem vorbi de timp aiôn care după unii ar măsura 1000 de ani omenești iar după alții fiind un timp nedefinit. Între psalmii atribuiți Regelui David găsim afirmația că: „o mie de ani înaintea ochilor Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut...” (Psalm 89, 4) și vorbind despre anii Domnului ne lasă scris astfel: „Dar Tu același ești și anii Tăi nu se vor împuțina” (Psalm 101, 28).

trebuie menționat și faptul că El a creat materia din nimic, ex nihilo cu ajutorul Cuvântului „a zis” și așa „a fost” (Facere 1, 3 etc.). Pe lângă toate pe care le vedem azi, El a mai creat tot ce a dispărut sau pe care le-am distrus, le aducem în stare de dispariție sau le dezgropăm... toate acestea au un Creator, inclusiv pe noi ne-a creat ca pe o coroană a creației și ne-a dat totul în mâini ca unor administratori. De fapt, totul și toate au fost create din iubire pentru om! Ești tu un bun administrator al bunurilor primite? Viața pe care ai primit-o e un dar de la Dumnezeu, viața ta a fost dorită de Creator, nu ești din întâmplare, de aceea nu lăsa ca nici o viitoare mamă să lepede din lume viața copilului ei. Păcatul ucide! Omul, în definitiv, poate avea o viață lungă sau scurtă, depinde doar de modul în care o trăiește. De aceea te sfătuiesc: nu lăsa viața ta mereu în angoasă... iar ziua de azi să fie ca cea de ieri și să continue mâine la fel. Fă din viața ta o surpriză! Iubește viața pe care o iubește Dumnezeu: curată în lumina poruncilor Lui⁶. Iubește viața, dar nu atât de mult încât să fii sufocat de ea și să ajungi să nu o mai poți trăi!

Să continuăm povestea noastră!

Dumnezeu este Atotputernic, așadar nu i-a fost tocmai greu să realizeze materia din nimic și apoi să creeze (modeleze) tot ceea ce a trebuit creat din iubire pentru noi. Apropo, înainte de toate trebuia să îți spun că El este dintotdeauna, nu a fost născut adică nu are început și sfârșit! Pare de neconceput, ilogic și totuși e adevărat. În mintea noastră nu poate încăpea ideea de infinit pentru că noi înșine suntem creaturi finite în gândire, dar create pentru veșnicie, și totuși avem parte de moarte

⁶ Apropo de porunci, trebuie să știi ceva, dragul meu: Dumnezeu de la început a pus în fiecare inimă regulile Sale pentru a ajunge toți fericiți, ele erau scrise doar în conștiință și vor rămân așa mereu, doar că omul nu mai ascultă muștrările interiorului său (așa cum face și astăzi, tu să nu fi așa, te rog!), Domnul a găsit de cuviință a chema pe muntele Sinai pe Moise și a-i da Decalogul (vezi Cartea Ieșirii 20) sau Cele zece porunci (pe alții i-am auzit numindu-le, și mi se pare corect, cele zece sugestii sau recomandări) pentru ca acestea să fie scrise și mereu să le putem contempla spre a le imprima mult mai adânc în ființa noastră. Azi, din păcate, omenirea merge oarbă înspre o nefericire din ce în ce mai mare, totul se datorează faptului că nu mai acceptă chemarea lor de ființe superioare, urmarea legii lui Dumnezeu. Mai mult, spun că se simt liberi neavând nici o opreliște, de aceea îl omit pe Dumnezeu și nu îl doresc, căci vor ca viața lor să fie altfel decât o dorește El: toate cu măsură! Bun, e treaba lor, dar să îți dau un exemplu din care să deduci iubirea lui Dumnezeu și interesul pe care l-a avut și-l are pentru fericirea noastră. Un răufăcător, oricât și-ar plănuia crima sa, tot are dubii că va reuși întrutotul, așa că în inima lui e mereu cu temeri. După ce a dus la bun sfârșit treaba lui murdară și a obținut ceea ce vroia (în general un câștig material sau răzbunare, doar el știe, întrebă-l!) apar muștrările interioare, chiar dacă poate slabe, dar apoi devine un fugar cu temeri și întrebări multe: Dacă m-a văzut cineva? Dacă am lăsat urme? Oare mă urmărește cineva? Cine-o fi? Câți or fi? Dacă voi fi trădat? Voi fi oare prins? Câți ani voi lua? Unde pot să mă ascund, să fug de cei ce mă caută? Va începe să mintă pe toată lumea, să fie atent la fiecare pas și zgomot, să fie dezorientat (și asta se vede pe fața unui om oricâte măști ar purta!) să nu aibă somn și pace, ca până la urmă, disperat, agasat și stressat, să se predea autorităților sau să facă o grozăvie și mai mare: să își frângă valoroasa viață. Și asta de ce? De unde a plecat? Dacă ar fi muncit cinstit ca să obțină ce vroia nu era mai bine? Mai fericit și în pace? Deci de aceea vrea Domnul să nu comitem anumite fapte, pentru că ne vrea fericiți. Tu cum vrei să fi? Ce alegi?

spre a dobândi cealaltă calitate pe care nu o putem înțelege decât în acel moment pe deplin, când ne va veni vremea, sorocul cum se spune în popor. În zadar se tot întrebă mintea noastră ce va fi acolo, dincolo, dar asta este ca și cum l-ai întreba pe un om obișnuit: - Mă scuzați, îmi puteți spune, vă rog frumos, cum este Să pășești pe Lună? Eventual l-ai fi putut întreba pe Neil Alden Armstrong despre această experiență. Nu te mai tot întreba, va fi o surpriză, sau ce, ție nu îți plac surprizele? Ești prea nerăbdător, dar fi cu pace, experiența veșniciei va fi experimentată și de noi într-un timp relativ scurt cu timpul lui Dumnezeu care nu are timp, depinde de alegerea și voința ta unde vrei să „locuiești».

Trebuie să îți mai precizez un lucru minunat, că de fapt cu toate că aici pe pământ suntem limitați în a înțelege cum funcționează toate și ce rol au, dincolo, în lumina lui Dumnezeu, ni se vor descoperi răspunsurile la toate întrebările, așa că să ai puținică răbdare.

Dar, dragul meu, să ne întoarcem la Dumnezeu care există dintru început, așa cum îți scriam adineauri, și să îți spun că El chiar de atunci l-a născut pe Fiul (cunoscut fiind sub numele de Isus Cristos) și împreună cu Fiul L-au purces pe Spiritul Sfânt, împreună fiind un Dumnezeu: Preasfânta Treime! Iată în ce complicații am ajuns! Ai putea spune tot așa de bine că m-am rătăcit în principii, dar nu e așa, deoarece îți spun o parte din ceea ce ni s-a revelat prin Sfânta Scriptură, și nu mi-ai putea contraria gândirea decât prin necredință iar asta mi se pare lașitate, principiu neargumentat. Mulți nu cred astfel de teorii, ce e drept cei mai mulți au trecut, ce va să fie, nu știm, însă ceea ce știu este cu siguranță că după despărțirea sufletului lor nemuritor de acest trup trecător au aflat taina ce doar morții o știu, cred că au rămas surprinși... De aceea, dacă nici tu nu crezi, te-aș sfătui să încerci să-L întrebi pe El, prin rugăciune, întrucât tocmai prin aceste fapte se arată mai limpede Atotputernicia și Taina Lui. Taina este frumoasă, te ajută să nădăduiești și să te simți diferit decât cei care pretind a cunoaște tot⁷.

Dumnezeu are nenumărate calități! În tot ceea ce este bun în noi se reflectă doar o micro

⁷ Pentru a-ți face o imagine generală despre dogmele (învățăturile) Bisericii, ca să înțelegi ce ne-a fost revelat și ce credem, cel mai de folos ți-ar fi să citești și să meditezi la formula de credință începută la Niceea (325) și continuată la Constantinopol (381) așa numitul crez niceno-constantinopolitan: Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl atotținătorul, făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute. Și într-unul Domn, Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toți vecii, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Care, pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a coborât din cer, S-a întrupat de la Spiritul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om. Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponțiu Pilat, a pățimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi, după Scripturi. Și S-a înălțat la cer și șade de-a dreapta Tatălui. Și iarăși va veni cu mărire să judece viii și morții; a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit. Și în Spiritul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, Care de la Tatăl (și Fiul) purcede, Cel ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și mărit, Care a grăit prin prooroci. Într-Una, Sfântă, Catolică și Apostolică Biserică. Mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor. Aștept învierea morților și viața veșnică ce va să fie. Amin. Și pentru a înțelege mai bine ceea ce ne învață acest crez, îți stau la dispoziție atât Catehismul Bisericii Catolice (CBC), Catehismul Bisericii Ortodoxe cât și alte materiale de dogmatică. Vezi și în Evanghelia după Ioan capitolul 1 versetele de la 1 la 17.

firmitură din ceea ce este în realitate El, noi suntem creați „după chipul și asemănarea» Creatorului. Însă în El orice calitate este dusă la infinit! Așadar are o iubire infinită față de noi, este Bun, Iertător, Blând, și câte și mai câte, dar asta nu înseamnă că putem profita de pe urma Lui cum poate obișnuim să o facem cu aproapele nostru. Este Drept în tot ceea ce face, și răsplătește fiecăruia cu dreptate. De aceea judecata Lui e mereu diferită de a noastră și suntem sfătuiți să nu ne facem noi judecătorii celorlalți. Pe lângă acestea este un Dumnezeu Mânios, dar care nu vrea să ne piardă, care răsplătește binele și pedepsește răul, păcatul ce rupe legătura cu El făcându-ne frați cu fii neascultători.

Preasfânta Treime este inteligența întruchipată, dacă privești bine, totul în micro și macro cosmos are o logică, toate bine stabilite, la locul lor, este o ordine și armonie de invidiat, este cântarea lui Dumnezeu.

Să începem un nou argument... aruncă te rog ochii tăi pe cerul de deasupra capului tău în miez de noapte. Vezi acele bobite luminoase? Poate datorită luminilor ce te înconjoară, vezi doar câteva mii dintre cele mai strălucitoare corpuri cerești, dar de fapt în realitate, cerul este plin de „beculețe naturale”, iar unul dintre cele multe este Soarele pe care îl putem contempla zilnic, el ne luminează, încălzește și ne chiar hrănește fiindcă datorită lui crește pe Pământ ceea ce noi numim hrană. Dacă ai putea privi cerul printr-un telescop performant ți-ai putea face o imagine mult mai bogată despre ceea ce este acolo sus și nu se vede cu ochiul liber: constelații, galaxii, nebuloase, nașterea de noi stele, găuri „de vierme” și negre, planetele și sateliții adiacenți, comete (mai nou și negre) sau chiar benzi de asteroizi etc. etc., toate având traiectoria lor bine stabilită, conform legii gravitației și atracției universale, până la urmă definite de două minți luminate: Isaac Newton și Albert Einstein, își urmează cursul lor într-un ritm alert dar armonios. Așadar nu ți se pare interesant că este atâta armonie acolo sus unde sunt atâtea? Îți spun că nimic nu este întâmplător (chiar și faptul că acum respiri nu e o întâmplare), fără știința Lui, totul este cuprins într-un plan mult superior gândirii noastre, și bine spunea Einstein că „Dumnezeu nu dă cu zarurile». Îți închipui ce haos ar fi dacă El nu ar susține acest sistem? Vai de noi!

Dumnezeu dacă s-ar depărta de creația Sa, întreaga lucrare ar cădea în neexistență!

Nu îți mai îngădui să fii plimbat degeaba de Terra prin spațiu fără nici un țel, căci dacă tot ce este în Univers are dinainte stabilit un plan, de ce nu ai avea și tu care te lauzi cu rațiune? Trebuie să îți găsești singur „orbita” vieții tale. Nu mai fi pierdut în spațiu...!

Oamenii de știință, cel puțin unii, susțin teoria conform căreia în timp, Universul, casa noastră temporară, s-a extins și este în continuă extensiune. Așadar se pare că spațiul nu e tocmai limitat cum am vrea să credem, iar mintea ne duce la gândul că ar fi infinit. De ce nu ai crede că Dumnezeu care este infinit ar putea realiza o asemenea capodoperă superioară minții omenești??? Iar ni se demonstrează că fără un „prim motor”, Dumnezeu, nu ar fi luat ființă ceea ce vedem azi. Câți oameni nu și-au „spart” capul ca să le definească și să le dea o linie logică? Câte dicționare, enciclopedii, cărți

și articole nu le tratează și au umplut rafturile bibliotecilor din lume încercând să explice tot? Și, din păcate, nu au reușit încă prea mult, suntem departe de a spune că de fapt noi „cunoaștem tot”.

Astrologii și astronomii care studiază de mii de ani cerul, din generație în generație, mereu au observat în stele ceva deosebit, mersul lor influențând într-un fel sau altul viața noastră. Sumerienii, aztecii, egiptenii, indienii etc., toți erau atrași de această taină, și așa au ajuns ca în aceste popoare să se adore diverse zeități, dumnezei, tocmai pentru că le era prea inexplicabilă tainica boltă cerească. Conform Bibliei, câțiva astrologi regi-magi, urmărind o stea au ajuns la locul în care se născuse Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Dumnezeu i-a invitat să-L adore pe Fiul. Atenție însă la ghicitul în stele, horoscoape și toate celelalte, s-ar putea să cazi într-o capcană tare amuzantă.

Mereu am meditat la un aspect interesant, și concluzia la care am ajuns m-a făcut să realizez cât de iubitor este Dumnezeu nostru. Vezi tu, Terra se află în Sistemul Solar la aproximativ 150 (1,496X108 km) de milioane de km de Soare (8,31 minute lumină), se mișcă pe orbită, iar când se apropie de astrul nostru ceresc (aprox. 2 mil. Km.), suprafața pământului se încălzește mai tare (vara) ca într-un alt interval să se depărteze (aprox. 2 mil. Km.), atunci e frig (perioada iernii), deci ne rotim pe o orbită ovală i-am spune. Însă, dacă ne-am apropia doar cu cinci până la zece milioane de km de Soare, viața pe Terra ar fi insuportabilă, pământul pe care cei mai mulți dintre noi își târăsc viața ar fi un geoid vulcanic sau cel puțin necorespunzător vieții (vezi planete ca: Mercur și Venus, interesant nu? Numai la noi e altfel, și mai interesant!), noi nu am exista! Apoi, dacă ne-am depărta de lumina noastră dragă și caldă la cinci până în zece milioane de km nu ne-ar fi fost de folos să ne naștem cu păr, fular la gât și mănuși că tot am fi dârdâit de frig. E o glumă bineînțele, oricum nu am fi existat, ne stau mărturie planetele ce urmează după Terra de la Soare (doar pe Marte se pare că odată ar fi curs apă, dar poate că atunci va fi fost mai aproape de Soare, cine știe? Doar El!), așadar ce să mai credem? Că suntem unde suntem dintr-o greșală? Că totul a fost o simplă întâmplare? Ai grijă ce spui căci atunci înseamnă că și tu ești o întâmplare... Aș putea continua cu astfel de teorii care au fost demonstrate științific și de care nu prea putem a ne îndoii, dar totuși nu i-ar strica dacă i-ai „hrăni» ochii cu astfel de informații pentru a înțelege mai bine cum este guvernată această lume și că dacă Dumnezeu și-ar lua mâna de pe ea, ar cădea în dezintegrare, dispariție, nu ar mai fi!

Totul pare deosebit, special acolo „sus” în univers, și așa este! Cu siguranță că ai auzit despre, ori ai văzut „live» sau la TV o eclipsă de Soare. Cât de încântătoare este imaginea aceasta! și totuși poate gândești că Luna, satelitul nostru natural, „farul de noapte”, căci Domnul nu a vrut să ne lase în beznă, este la întâmplare plasat exact la distanța dintre Pământ și Soare în care punct, când umbrește astrul nostru ceresc să putem admira splendidul inel de lumină și exploziile solare din acel moment. Dar nimic nu este o întâmplare! Domnul a dorit să ne dăruiască o surpriză în plus și o nouă declarație de iubire divină. Mereu ne-a pregătit surprize pentru a ne câștiga fericirea. Sfatul meu: Fă din viața ta o surpriză și zâmbește mereu, oricât ar fi de greu! O ploaie de surprize peste ființa ta să fie viața ce o

trăiești! De aceea spun: E minunat Dumnezeu nostru!

Poate că mă vei întreba de existența Celui nevăzut... Și îți voi spune că în ciuda faptului că nu Îl vezi, El totuși există. Știu că îmi vei spune: - Te rog să mi-L arăți! Ca să răspund provocării tale, dă-mi voie să îți istorisesc o povestioară pe care am citit-o odinioară într-o carte îngălbenită de vreme.

De mult, tare de mult, când creștinii încă mai obișnuiau să meargă în pelerinaje spre locurile sfinte pe jos și cu animalele, unul umil a ajuns să străbată un deșert alături de niște atei, adică oameni ce nu credeau în vreo divinitate. În călătoria lor sub soarele dogoritor au ajuns la o oază, aici s-au oprit spre odihnă. Creștinul se retrase într-o parte a taberei spre a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate binefacerile primite de la Dânsul și ziua ce tocmai asfințea.

A sosit noaptea și ziua iar a adormit.

După ce și-a încheiat mulțumita, creștinul nostru sa apropiat de grupul ce acum se strânsese în jurul unui foc, căci noaptea în deșert se lasă răcoarea, iar aceștia l-au întâmpinat cu întrebarea:

— Ce făceai acolo? Cu cine vorbeai?

Omul, mai mult din dorința de bine răspunse:

— Cu Dumnezeu, Tatăl nostru! În acel moment, ca mulți alții din această lume, au început a râde, și printre lacrimi a-l întreba în batjocură:

- Omule, îți pierzi vremea cu prostii! Unde era Dumnezeu azi când ne ucidea soarele acela și vântul ne sufla tot nisipul în față? Ne vorbești de năluci și nebunii inventate de oamenii ce vor să câștige de pe spatele altora.

Omul cu calm le spusese:

— Prieteni, El îmi întărește inima și îmi dă răbdare să trec peste toate, să nu mă plâng de nimic și să îmi duc toate greutatea fără reproșuri. De la El am speranța și credința că voi primi toate cele necesare vieții, îl iubesc pentru că mă iubește și îi mulțumesc din toată inima că ma creat și m-a chemat să-L urmez pentru a primi Împărăția Lui ca într-o zi să-L văd...

Nici nu apucă să își sfârșească gândul bun că un altul l-a și întrerupt:

— Om nebun, dacă ni-l vei arăta în acest moment pe dumnezeul tău, suntem gata cu toții să credem povestea ta tâmpească!

Și cum era „fîresc”, au început iar a râde cu lehamite.

- DA, a fost răspunsul hotărât al creștinului, pot acest lucru.

În acel moment unii au izbucnit într-un râs și mai puternic, alții, mirați, și-au îndreptat privirea spre el curioși, iar unul mai bătrân, cu o barbă lungă subt piept albită de vreme, ce părea mai serios și obosit de căutări, îl întâmpină cu cuvintele următoare:

— Atunci arată-ne, luminează-ne...

Creștinul se ridică în picioare și îndreptând mâna lui zise:

— Priviți, înălțați-vă ochii voștri la cer, contemplați tot ceea ce vă înconjoară, gândiți-vă la

tot ce există, la toate ființele vii, la frumusețile din natură, acestea prieteni sunt pecetea urmei lui Dumnezeu pentru noi pe pământ. Dacă veți crede acest lucru, contemplând acestea îl veți întâlni și pe El, prin frumusețile mâinilor Lui vi se va revela vouă.

După aceste afirmații, bătrânul rămase pe gânduri din pricina înțelepciunii acestui umil pelerin, dar ceilalți l-au luat în derâdere, spunându-i că delirează din cauza arșiței soarelui ce a fost toată ziua și a oboselii drumului, așa că l-au invitat să se odihnească. Creștinul nostru s-a rugat în sinea lui pentru ei și s-a retras în cortul lui.

Noaptea s-a adâncit și liniștea și-a găsit sălaș în acea oază din deșert. În timpul nopții sau înspre dimineață, doar El știe, o viperă s-a apropiat de cortul bătrânului în nădejdea de a găsi ceva de mâncare, dar apoi s-a retras...

— Se pare că am avut un vizitator la cort în dimineața aceasta, un șarpe.

Pelerinul nostru, în acest moment, luminat fiind de Domnul, l-a întrebat:

— De unde știi aceasta?

— Pentru că sunt urme în nisip! Răspunse pripit bătrânul.

— Oare de ce aș putea crede asta?, spusese creștinul. Pentru că îmi spui tu sincer sau pentru că văd și eu urmele din nisip? De ce te mai îndoiești atunci de existența lui Dumnezeu? Deschide-ți ochii și inima prietene!...

Abia atunci înțelegea bătrânul sensul vorbelor pe care creștinul le rosti în noapte.

Înțelegi acum? Eu sper...

Așadar în însăși natură găsim urma mâinilor lui Dumnezeu. Natura care a fost creată pentru noi e plină de mărturii că nu au putut evolua la ceea ce s-a ajuns fără voia unei ființe supranaturale. Fiecare lucru și ființă din natură a fost creată cu logica, inteligența și imaginația infinită a lui Dumnezeu pentru un scop bine definit. Dacă ai studia plantele (aici mintea mă duce la Floarea- Soarelui, care are un „mecanism” atât de eficient încât mereu se rotește spre astrul său dătător de energie), animalele, insectele (albinele dacă se află în apropierea unui munte când le ajunge furtuna, se alipesc imediat de stânci și stau acolo liniștite până trece primejdia. Ele știu instinctiv că numai astfel își pot salva viața...), fenomenele din natură etc., totul este realizat în deplină armonie, doar când intervenim noi totul se ruinează...

Natura, aș putea spune după anii petrecuți în mijlocul ei, este un soi de model de la care putem învăța să fim mai buni, pentru că Dumnezeu este Bun și tot ceea ce este întocmit de Măinile Lui este bun, iar în Cartea Genezei, Dumnezeu o declară ca fiind o lucrare bună⁸. Pe de altă parte, sub

⁸ Apoi a zis Dumnezeu: „Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-însa, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ!” și a fost așa. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine. (Cartea Facerii, 1, 11-12).

formă de metaforă, am putea numi natura ca fiind „umbra” lui Dumnezeu deoarece putem vedea în ea câteva din calitățile lui Dumnezeu, ce e drept mult minimalizate, dar aceste calități se conturează mai ales în om.

Și dacă așa stau lucrurile, doresc să aprofundez împreună cu tine alte chestiuni interesante ce justifică credința mea într-un mod palpabil și evident. Te-ai uitat vreodată cu interes științific la ceea ce te înconjoară în natură? Dacă nu direct măcar prin intermediul unor studii și articole de specialitate? Poate că nu, însă nu e târziu niciodată să începi... vei fi surprins de multitudinea lucrurilor pe care le poți învăța! Ideea e următoarea: nu ți se pare că și la o simplă privire de ansamblu totul e foarte complex și însuși modul în care toate se mișcă și trăiesc (animale, insecte, om etc.) este foarte variat. Am văzut și azi un păianjen și mă tot întreb cum și de la cine a învățat să „croșeteze» pânza așa frumos și să meargă cu așa agilitate, acrobatic chiar? De unde știu insectele și toate animalele astfel de lucruri? Curios nu? Și încă câte și mai câte sunt frumusețile din natură, doar să le observi dragul meu! Charles Darwin (1809-1882) pune totul pe baza evoluționismului⁹, și nu greșește întru totul, dar în unele privințe da, mai mult, nici el nu-și poate explica apariția și evoluția unor organe, cum este ochiul spre exemplu. E greu de crezut că de la niște amărâte de celule (ce au apărut de la sine, sic!), fără să intervină nimeni (așa de „capul” lor), au evoluat treptat (ce e drept în mii și mii de ani, și chiar mai mult...) la mecanisme atât de complexe și diverse care s-au adaptat la orice mediu, chiar și acela fără oxigen. Te întreb: - Au apărut de la sine? Poate îmi vei zice da și eu nu, așa începem să ne contrazicem. Dar să vedem cine are dreptate!

Încă din cele mai vechi timpuri omul își adresa aceleași întrebări pe care noi vrem să le elucidăm în secolul XXI prin intermediul științei și tehnologiei de care dispunem în prezent. În antichitate oamenii au învățat să procure diverse bunuri din natură pentru a se hrăni, îmbrăca, însănătoși etc. Egiptenii, spre exemplu, erau niște oameni foarte preocupați pe lângă matematică, de medicină, și erau extrem de pricepuți. Acum aproximativ 4.000 de ani ei realizau prima intervenție pe creier (numită trepanație) cu instrumente ce e drept rudimentare dar care s-au păstrat până azi¹⁰. Așa încet-încet, spiritul de curiozitate din om (ce i-a caracterizat și pe protopărinții noștrii Adam și

⁹ Din DEX aflăm despre evoluționism următoarele definiții: 1. Concepție filozofică potrivit căreia Universul, Pământul, ființele vii, societatea etc. trec printr-un proces istoric de evoluție (dezvoltare) și sunt privite din punctul de vedere al acestei dezvoltări. 2. (În sens restrâns) Teoria lui Lamarck, Darwin etc. despre evoluția speciilor de plante și de animale, despre transformarea lor unele într-altele; transformism. [Pr.: -ți-o-] - Din fr. évolutionnisme. 3. (Fil.) Concepție potrivit căreia schimbările și transformările evolutive din univers și, în special, din lumea vie, sunt obiectiv necesare, având un caracter istoric. 4. Evoluționism plat = concepție mecanicistă, neștiințifică, care reduce dezvoltarea la o evoluție înțeleasă exclusiv ca acumulare cantitativă.

¹⁰ Dacă vrei mai mult, mă bucur că vrei să cunoști, așadar, există un document antic egiptean cunoscut sub denumirea de Edwin Smith Surgical Papyrus ce conține primele noțiuni despre anatomia creierului. Scris de un fizician necunoscut, papyrusul descrie 26 de afecțiuni ale creierului, dar și diferite tratamente recomandate.

Eva), ajutat de inteligența și voința cu care Domnul l-a înzestrat, a descoperit începând de la ceea ce era cel mai important pentru el: focul, furat după o legendă, de Prometeu¹¹ de pe muntele Olimp și l-a dat muritorilor... ca în timp să „descopere” și să inventeze lupa, binoclul, telescopul, microscopul etc... și după a făurit instrumente cu care să disece și să afle ce e în interior, să vadă cele ce nu se văd în afară... După „descoperirea» microscopului pe la 1600, un fapt revoluționar în istoria lumii, științele au evoluat într-un mod alert. Omul a început să studieze lumea microscopică¹², și o studiază până azi cu niște aparate foarte performante. Atomul este cercetat de mulți ani și încă nu i s-a dat de capăt... cu cât este mai mult studiat cu atât îi conduce pe oamenii de știință mai adânc într-o „lume” misterioasă și plină de minuni¹³. Așa am ajuns la o teorie personală referitor la celulă. Cu ajutorul microscopului se adâncesc în interiorul ei și găsesc mereu ceva nou cu cât tehnologia le permite înaintarea. După părerea mea nici nu îi vor da de capăt, ea parcă se îndreaptă spre infinit, spre o unitate cu Dumnezeu, spre lumină. Astfel s-ar explica poate legătura strânsă dintre noi și El din punct de vedere științific. Așadar, eu tind să cred că savanții până la urmă vor fi nevoiți să afirme existența lui Dumnezeu văzând că mereu se adâncesc spre ceva, căruia nu-i dau de capăt, nici nu îi vor da...

„Săltând” acum de la celulele sălbatice și singuratice la cele grupate, care grupuri-grupuri, organizate, încep să formeze organe și organisme complexe, cu rolurile lor adiacente pentru ca acea ființă să poată trăi și funcționa favorabil într-un anume mediu. Așa s-a ajuns la lumea pe care o cunoaștem, cu mii și mii de specii în toate mediile posibile și imposibile supraviețuirii omului. Nu intru în detalii, un biolog sau un om de știință te-ar uimi însă, numai dacă ți-ar vorbi despre un organ, oarecare. Însă trebuie să recunosc că, de exemplu, de fiecare dată când mă uit la mâna mea și încerc să mă gândesc la cât e de complexă, rămân uimit, încă oamenii de știință lucrează în robotică pentru a realiza ceva asemănător. Iar dacă meditez la creierul uman ce dă încă bătăi de cap cercetătorilor care nu pot înțelege cum funcționează el și că noi folosim abia între 5 și 10% din capacitatea lui...

Un alt adevăr cutremurător dar minunat în același timp, este iubirea lui Dumnezeu față de noi, care pe lângă marele dar al vieții, ne-a mai dăruit unul asemănător: libertatea! Parcă aud sfânta Sa voce: - Drept arvună a asemănării tale cu Mine, îți dau ție muritorule ce ai fost creat pentru veșnicie, de pe acum însușirea divină prin excelență: libertatea! Cât de frumos poate fi gândul că suntem creați după „chipul și asemănarea Lui”, adică ne putem numi dumnezei, cu toate că nu știu dacă ne învrednicim de acest nume. Însă, libertatea cere după sine responsabilitatea și obligația fiecăruia de a

¹¹ Prometeu, titan celebru prin faptul că a furat focul divin de pe muntele Olimp și l-a dăruit oamenilor. Pentru această sfidare, Zeus l-a condamnat să stea veșnic înlănțuit de o stâncă din munții Caucaz, torturat fiind zilnic de un vultur care se hrănea cu ficatul lui care se regenera apoi.

¹² Ochii noștri nu pot distinge detalii mai fine de aproximativ 70 μm (micrometru). Pentru toate detaliile mai mici decât această limită observăm doar un aspect uniform, fără diferențe.

¹³ În această privință, aproape de conceptul meu, se afirmă și omul de știință Stephen Hawking, în lucrarea sa *Universul într-o coajă de nucă*, Editura Humanitas, București, 2006, p. 176.

da libertate și celorlalți, să îi respectăm și să-i iubim cum Creatorul nostru îi iubește!

Un alt fapt acordat oamenilor, din iubire, este unicitatea. Absolut orice om este unic, nu pot exista doi oameni identici întru totul nici dacă li s-ar realiza o copie prin așa numita tehnică a clonării (despre care vom vorbi mai târziu). Oamenii de știință ne uimesc cu descoperirile lor și ne spun că fiecare om are un tip de undă, o emanație proprie, să zicem ca o semnătură sau ca amprentele digitale. Până și creierul nostru emite o frecvență unică! Când ne gândim la fizionomia feței noastre, la semne de pe corp care ne diferențiază de ceilalți suntem cuprinși de o ușoară mândrie fiindcă suntem unici. Dar asta nu e tot! Vocea fiecăruia este de asemenea unică. Se produc acum aparate care recunosc vocile, mașini care nu se deschid decât când aud vocea proprietarului. Irisul ochiului este de asemenea, diferit de la un individ la altul, ca să nu mai vorbim despre ADN¹⁴. Apoi mai avem particularități cum ar fi gândurile (ideile) personale despre anumite chestiuni din viața de zi cu zi, normele personale și chiar un mod de a fi care s-a construit după mediul pe care îl frecventăm cel mai des sau de care ne lăsăm influențați. Pe drept cuvânt, la sfârșitul acestor considerații, vom putea spune că Dumnezeu are o imaginație infinită.

Adevărul este că sunt atât de multe lucruri ce ne-ar putea fascina și totuși, totul e mult peste puterea noastră de înțelegere și capacitatea de a le cumula în „sertarele» minții noastre, ceea ce ne minunează mereu și ne dă un soi de satisfacție la (re)descoperirea lor. Dumnezeu le-a pus pe toate unde trebuia, le-a dat o funcție și le-a grupat într-un mod foarte inteligent, iar pe om l-a înzestrat cu rațiune spre a le administra. Dar omul a devenit un rău administrator al darului primit de la Dumnezeu, al lumii și a tot ceea ce este în ea, până și al vieții lui, așa a apărut conceptul de ecologie, o știință ce se ocupă cu studiul interacțiunii dintre organisme și mediul lor de viață. Tot ce am stricat acum vrem să reparăm, dar e foarte greu să realizăm o astfel de muncă, de aceea acum tragem ponoasele naturii ce sunt tot mai evidente și frecvente. Fiecare dintre noi suntem responsabili de ceea ce se întâmplă în jurul nostru! Absolut fiecare!

Această idee de ecologie sunt nevoit să o spun că trebuie azi realizată și în mediile sociale, de idei, acțiune, de gândire și comunicare a oamenilor, pentru că ei tind să schimbe sensul la tot ceea ce este bun. Ar trebui să facem un pic (și mai mult decât un pic) curățenie în interiorul nostru și în interacțiunea cu ceilalți.

Modul omului contemporan de a trăi a devenit foarte brutal, ca să nu mai spun că prin cunoștințele dobândite în ani prin intermediul medicinei și altor științe, tinde a se numi pe sine creator di Dumnezeu, dorind să recreeze ceea ce a fost sau nici nu este necesar datorită tehnicilor de in vitro¹⁵, clonare¹⁶ etc. Nu intru în teme (ia mai bine o carte de bioetică, te rog), însă trebuie să

¹⁴ Cf. François Brune, Noul mister al Vaticanului, Editura Artemis, București, 2003, p. 19.

¹⁵ Sau așa numita tehnică F.I.V.E.T., cuvânt format din inițialele cuvintelor „fecundare în vitro și transfer».

¹⁶ Clonarea este procesul de creare a unei copii identice. În biologie clonarea se referă la procesul folosit pentru crearea

meditezi că este un semnal de alarmă pentru ceea ce ar putea deveni omenirea în viitor. Dar totuși, doar la o chestiune mă opresc. Spun că vor să ne facă un bine clonând un individ asemănător nouă în cazul în care un organ, din diverse motive (dar cel mai des noi suntem răspunzători), nu funcționează și atunci trebuie schimbat cu unul sănătos, compatibil, pe care îl vor lua de la clona noastră și ne vor servi pe noi, în timp ce biata ființă este lăsată fără sau dată morții. Te întreb, ce ar fi dacă acea clonă ai fi tu!?! Fără cuvinte, nu? Dar totuși meditează!

Se încearcă apoi ideea de creare a unor oameni care să fie imuni la anumite boli, să trăiască mai mult și alte „minuni” cu care vor să îl înzestreze pe omul viitorului, iar noi vom deveni rebuturi¹⁷. Interesant, poate vor realiza cu inteligența lor chiar și coșuri de gunoi pentru aceste rebuturi, nu ar fi imposibil la cât de mult ne iubim unul pe altul!

Prin diverse tehnici de manipulare genetică, azi părinții pot alege dinainte de a se naște pentru copiii lor, culoarea ochilor, a părului și altele, apoi îi cresc cum îi cresc! Nici natura nu o lasă ca să

de copii ale fragmentelor de ADN (clonare moleculară), celulelor (clonare celulară) sau a organismelor. Mai include și modul de reproducere asexuată. Termenul de clonare este derivat din grecescul κλων (mlădiță). În horticultură se referă la o generație a unei plante de cultură, obținută prin înmulțire vegetativă. Clonarea este folosită într-o largă varietate de experimente în biologie precum și o serie de aplicații practice cum ar fi producerea pe scară largă a proteinelor.

¹⁷ Ba mai nou, oamenii se plâng de faptul că nu mai au nici unde să-și îngroape morții. Citește următorul articol primit prin amabilitatea celor de pe site-ul www.descoperă.ro, pentru a realiza ce a putut născoci mintea omenească apropo de aceste rebuturi: „Pentru înmormântări, nu mai e loc; multe țări se plâng deja de probleme mari legate de spațiul alocat cimitirelor. Incinerarea, multă vreme singura soluție alternativă acceptată, se dovedește neprietenoasă față de mediul înconjurător, întrucât consumă energie și poluează. Alte opțiuni? În Scoția se dezbate o idee îndrăznească, bazată pe tehnici de criogenie ultramoderne. Metoda presupune congelarea și deshidratarea realizate simultan, prin scufundarea cadavrului în azot lichid, cu o temperatură de -180 grade Celsius. Corpul se transformă într-o materie extrem de friabilă, care se dezintegrează și se preface în pulbere îndată ce e supusă unor vibrații: rezultatul este un praf incolor. Tehnica a fost descoperită în Suedia, dar autoritățile locale din regiunea scoțiană East Lothian discută deja în mod serios despre posibilitatea utilizării ei pe scară largă, întrucât se confruntă cu o problemă gravă privind cimitirele, dintre care multe sunt pline până la refuz și nu mai pot fi extinse. Pulberea rezultată poate fi păstrată într-o urnă, la fel ca și cenușa, poate fi îngropată sau poate fi împrăștiată în cele patru vânturi, ori aruncată în ocean - orice va fi dorit și lăsat cu „limbă de moarte» defunctul. După cum afirmă reprezentanții locali, e o metodă mai curată și mai ecologică decât incinerarea, mai ales că aceasta produce nu doar gaze cu efect de seră, precum dioxidul de carbon, ci și vapori de mercur, foarte toxici, care au, pe termen lung, efecte foarte grave asupra sănătății. În Marea Britanie, incinerarea cadavrelor este considerată una dintre cele mai importante surse de poluare cu mercur, acesta provenind din plombele de amalgam din dantura celor decedați (Brrr!). Congelarea uscată, cu ajutorul azotului lichid, este una dintre soluțiile pe care autoritățile britanice le au în vedere pentru viitor, în condițiile în care, în această țară suprapopulată, terenul este foarte scump și obținerea unor suprafețe relativ mari, cum sunt cele necesare cimitirelor, este foarte dificilă». Sursa: Popular Science (www.descopera.ro dnews / 4003896 - ce - vrei - să - faci - după-moarte-congelează-te). Mi se părea un ritual tulburător și înfricoșător când citeam despre metoda de mumificare la egipteni (mai ales pe vii, se pare că Imhotep, marele arhitect a avut parte de așa ceva), dar aceasta de azi le-a întrecut pe toate.

își facă munca ei, nici nu le acordă o educație morală, sănătoasă, ba mai mult, îi răsfață și lasă să facă alegeri cu handicap pentru viața lor viitoare. S-a dovedit chiar și științific faptul că ADN-ul ce trece în mod natural la viitoarea ființă născută în lume, poate fi modificat, că acel om poate deveni mai rezistent bolilor, imun altora, dar și că în acei genomi se imprimă caracterul și personalitatea părinților, așadar toate cele bune și rele, sub formă de informație genetică sunt transmise noului om, dacă ești bun, copiii tăi pot fi mai buni, invers...

Tehnologia de azi ne permite multe, face promisiuni ademenitoare, avem acces în nenumărate domenii, ne putem informa și a procura aparaturi la care cei de acum 50 de ani nici măcar nu se gândeau. Evoluăm, tehnologic vorbind, de la zi la zi, și din oră în oră apare ceva mai performant. Citesc articole de acest gen și rămân uimit cu ce rezezițiune schimbăm tot ce avem pentru ceva nou și cât de consumaști am putut deveni. Flămânzi pentru nimic, de parcă le-am lua cu noi la plecarea din lume! Ca să nu mai spun că suntem scâldați bine în viciul mândriei mereu visând să avem mai mult decât ceilalți, ca să le „facem în ciudă” cu ce avem noi, cu orgoliul nostru orb.

Nu suntem departe de vremea așa numitelor implanturi. Care au început să treacă de pe bielele animale pe ființe omenești. Vorbim azi deja de implanturile neuronale ce vor oferi o memorie mai bună și pachete complete de informații, cum ar fi o întreagă limbă străină sau conținutul unei cărți, care vor putea fi însușite în câteva minute. Astfel de ființe umane îmbunătățite vor semăna destul de puțin cu noi¹⁸. Sună interesant și mă întreb: Cum vor fi acești oameni? Cine va putea spune ce e bun sau rău de introdus în creierul nostru? Oare nu se vor putea manipula mai ușor mințile în acest mod? Și câtă informație va putea fi cumulată? Dacă oamenii vor fi mai inteligenți în acest mod, fără a fi școliți, se pune o altă problemă, vor putea face la nivel mental legături rapide între informații la fel ca un creier „lucrat»? Nu vor apărea complicații cu aceste minți? Creierul nu este un aparat pe care să îl reglezi, așadar, dacă în acest mod va ceda, apar complicații, cum se va interveni? Tot ștergi din memorie și scrii alte informații? Și câte întrebări mă mai răscolesc, mai ales gândindu-mă la etică, la libertatea de a gândi și dacă în viitor vom fi ca niște roboți cărora li s-au inoculat doar anumite informații plăcute sistemului.

Implanturile în piele ce vor conține informații despre purtători: identitate, sănătate, stare de viață, familie, banii din cont etc., cu ajutorul cărora vor fi mereu sub observație ca niște intruși în această lume, nu fac din ei decât niște prizonieri, ținte. Nu vor mai avea dreptul la a gândi ce vor, realiza ce e bun și moral pentru ei sau de a avea o viață privată. Nu spun, au și avantajele lor, dar eu nu le dau crezare, așadar nu îți rămâne decât să te folosești de toate acestea dacă crezi că merită, însă pe mine nu mă tentează, omul simplu mereu a fost mai fericit decât acela sufocat de toate surogatele lumii în care trăia.

Nu știu unde ne va duce timpul de mâine, în ce abis cultural sau economic, vorbim de criză dar

¹⁸ Stephen Hawking, Op. cit., p. 167.